

[Simonsen.]

bedre dagpengesatserne, til trods for at man kendte betingelserne. Derfor mener jeg ikke, det kan komme bag på arbejdsmarkedets parter, at der ikke burde være kommet forhøjelser på nuværende tidspunkt.

Men nu vel, nu står vi med forslaget, og når vi ser på de beregninger, som er kommet frem til folketingsudvalget, må vi selvsagt også erkende, at en vis ajourføring af maksimumsbeløbene kan være rimelig, til trods for at der i og for sig ikke ud fra det udgangspunkt, jeg nævnte før, havde været behov for at gennemføre den før 1. april 1973.

Men den stigning, som er forårsaget direkte af lønstigningen fra 1969 og frem til i dag — det, der i og for sig er baggrunden for paragraffen i loven om en revision i denne folketingssamling — er jo ikke en stigning til 106 kr. pr. dag, men til ca. 95 kr. pr. dag, og det er under alle omstændigheder en stigning, som var det højeste, vi kunne medvirke til. Derfor vil vores stilling til lovforslagets hovedmaterie være, at vi vel erkender, at der er behov for ajourføring af dagpengesatsernes størrelse, men at det ikke på nuværende tidspunkt er rimeligt at gennemføre en forhøjelse af loftet fra 80 til 90 pct., og vores stilling ved tredje behandling må være, at vi undlader at stemme for lovforslaget om dagpenge.

Der er af flertallet i udvalget stillet et ændringsforslag om ikrafttræden, der, som det allerede er nævnt, går ud på, at loven skal have tilbagevirkende kraft til 1. april, men at arbejdsmarkedets bidrag selvsagt først kan træde i kraft 1. maj i år, fordi det jo teknisk set ville være umuligt at få disse bidrag fremskaffet for en periode, som allerede er overstået.

Både hvad indhold og forhistorie i denne sag angår, er der nok grund til at gøre sig visse overvejelser. Lovforslaget blev fremsat i folketinget den 16. februar i år. Det var til første behandling den 9. marts, til trods for at der i lovforslaget stod, at det skulle træde i kraft den 1. april. Der var ingen, der havde draget omsorg for, at lovforslaget kom så betids til første behandling, at der var mulighed for at få det til at træde i kraft pr. 1. april. Det vidner efter vor opfattelse om en uhyrligt dårlig tilrettelæggelse fra regeringens side af lovgivningsarbejdet i denne sag.

Vi kan videre konstatere under handlingsforløbet, at man i og for sig først i udvalget begyndte at interessere sig for datoen, da vi allerede havde passeret den, nemlig i løbet af april måned. Da var det, som om det hele pludselig skulle gå vældig hurtigt, og man begyndte at diskutere, hvornår loven nu kunne træde i kraft. Som følge heraf kom der et ændringsforslag fra ministeren om ikrafttræden 1. maj. Det var et ændringsforslag, som vi kun kunne finde rimeligt og fornuftigt, for selvsagt kan en ordning som denne, hvortil flere forskellige parter uden for statens udgiftsområde bidrager, ikke få tilbagevirkende kraft.

Baggrunden for det, der nu er sket, er ganske klar. Jeg har set følgende i Minavisen fra den 17. april under overskriften „Sådan blev det 1. april. Måtte bøje sig for SF's krav om sygedagpenge“:

„Den socialdemokratiske regering fik kniven for struben, da folketingets socialudvalg i slutningen af sidste uge forhandlede om, hvornår forhøjelsen af sygedagpengene skal træde i kraft.“

Klarere kan det i og for sig ikke udtrykkes, hvorfor ministeren tog sit ændringsforslag om 1. maj tilbage, bøjede sig for SF's krav om 1. april. Overskriften „Sådan blev det 1. april“ minder mig om overskrifter på hyggelige julefortællinger. Nu er der jo andre forbindelser til 1. april. Jeg tror, alle er klar over, hvad jeg tænker på. En ting kan man i hvert fald fastslå ved denne lejlighed, og det er, hvem der er blevet aprilsnar i forbindelse med dette lovforslag. Det er skatteborgerne, for det smøleri, som er baggrunden for, at lovforslaget nu må have tilbagevirkende kraft, hvori ikke kan indbefattes bidragene fra arbejdsmarkedets parter, koster skatteborgerne 13½ mill. kr. ekstra. Det er, hvad det koster at give det tilbagevirkende kraft. Det er det, regeringen lægger på alteret for at følge SF, for endnu en gang at få lejlighed til at bevise, at det er SF, der i folketinget bestemmer farten. Jeg synes, det er beklageligt, ikke alene af hensyn til hele den politiske situation, men også af hensyn til befolkningens muligheder for bare nogenlunde at forstå, hvordan det er, man arbejder med lovgivning her i tinget.

Der er nemlig en anden side af denne sag. Jeg har her gjort rede for, at efter min opfattelse kunne forslaget være gennemført til